

та заминаватъ за Г. Орѣховица. Презъ Лѣсковецъ Иларионъ отива за Сливенъ. Братъ ми Георги чака байрака и го взема свършенъ и заедно съ Стоилъ воевода отиватъ въ Сливенъ, сжщо презъ Г. Орѣховица — Лѣсковецъ.

Какво е станало по-нататкъ съ тѣхъ, не зная; само по слухове съмъ чувалъ, че тѣ съставили чета въ гората Бояджикъ. На 11. май 1876 г. падна снѣгъ и по диритѣ имъ въ снѣга потерата ги настигнала, заградила и избила. Главитѣ на Илариона и на брата ми били набити на пжртове и разнасяни изъ града и селата за бакшиши.

Иларионъ заслужава величественъ паметникъ, защото е единъ отъ дванайсетъ апостоли на Гюргевския комитетъ, организацията на който, подъ мждротото ржководство на Стамболова, раздруса основитѣ на Турската империя и предизвика намѣсата на Европа и освобождението на България.

Русе, 2. априлъ 1936 год.

Н. Т. Обретеновъ.